

Arrest

nr. 106 394 van 5 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 december 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2012 en van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen van de tweede verwerende partij en administratieve dossiers van de verwerende partijen.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat D. BRAUN en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat C. MORARU loco advocaat E. MATTERNE en C. DECORDIER, die verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luiden als volgt:

Aangaande eerste verzoeker, de heer: A.-D.M.M.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 15 juli 1989 geboren in Bagdad. U bent een soenniet van Arabische origine. Tot juli 2011 woonde u in de wijk Zayouna. Hierna verhuisde u naar de wijk Saydiya waar u zou verblijven tot uw vlucht uit uw land van herkomst.

In september 2007 begon u te studeren aan de politieacademie. Tijdens uw officiersopleiding werkte u als computertehnicus bij de buitenlandse firma RTI. In juni 2009 werd u door uw buurman A.(...) B.(...) mondeling bedreigd omdat u met de Amerikanen werkte. U gaf geen gehoor aan dit dreigement.

In augustus 2009 studeerde u af. U werd als mulazem (2de luitenant) aangesteld bij het lokale politiedirectoraat van Rusafa, Bagdad. In die hoedanigheid voerde u administratieve taken uit.

In november 2009 werd u overgeplaatst en begon u te werken als veiligheidsagent voor het 'hoge comité voor belangrijke personen'. In augustus 2010 ontving u een dreigbrief van 'Jeish el Mehdi'. U diende een klacht in bij de politie.

In november 2010 keerde u terug naar het politiedirectoraat van Rusafa, Bagdad. Naast administratief werk vergezelde u ook uw chef als veiligheidsagent. In februari 2011 ontving u opnieuw een dreigbrief. Deze keer was het dreigement afkomstig van de soennitische groepering 'Ansar al Sunnah'. Hierna verkreeg u ook anonieme dreig-sms'jes en telefoons. U ging opnieuw aangifte doen bij de politie. Op 27 maart 2011 vond er een bomaanslag plaats aan de poort van uw huis. Bij de ontploffing kwam uw broer O.(...) om het leven. Ook nu deed u aangifte bij de politie.

Op 5 mei 2011 sloot u een huwelijkscontract af. In juli 2011 verhuisde u samen met uw ouders en uw broers naar Saydiya. Op 19 september 2011 huwde u effectief met A.(...) M.(...) D.(...) R.(...) S.(...)(O.V.6.896.646).

In de nacht van 9 op 10 oktober 2011 verliet u Bagdad en reisde u samen met uw echtgenote naar Sulaymaniya in de Koerdische regio. Op 11 oktober 2011 vloog u met een onbekende maatschappij van Sulaymaniya naar Cyprus. Daar verbleef u een nacht alvorens met de bus over land naar Duitsland te reizen. Na enkele uren nam u daar de bus naar België. U kwam in België aan op 12 oktober 2011. De volgende dag vroegen u en uw echtgenote asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte, een certificaat van de universiteit, uittreksel van het familieregister, drie werkbadges, twee dreigbrieven, vijf documenten van de politie en de rechtbank, het nationaliteitsbewijs van uw overleden broer O.(...), de overlijdensakte van O.(...) en een certificaat van uw officiersopleiding. Tevens legt u kopies voor van het paspoort van uw vader, de werkbadge van uw vader en een voedselrantsoenkaart.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst dient er namelijk te worden vastgesteld dat u ondanks de voorgehouden herhaaldelijke ernstige dreigementen van juni 2009, april 2010 en februari 2011 alsook de aanslag op uw huis waarbij uw broer op 27 maart 2011 om het leven kwam nog tot juli 2011 in hetzelfde huis in Zayouna bleef wonen. U bleef daarenboven ook tot juni 2011 werken. Het blijkt dat u en uw familieleden pas verhuisden nadat jullie het huis gerenoveerd en verkocht hadden. U stelt dat jullie geen andere oplossing hadden: als grote familie hadden jullie geen andere plaats in Bagdad waar jullie terecht konden. Dat u desondanks steeds op dezelfde plaats bleef wonen, mag verbazen. U verklaart dat het toch geen verschil uitmaakte, ze zouden u overal kunnen vinden (CGVS, p. 3, 7, 10, 11, 12, 13, 14). Wat dit betreft dient echter te worden vastgesteld dat u na uw verhuis uit Zayouna geen enkel probleem meer kende. Dit terwijl u nog tot oktober 2011 in Saydiya, Bagdad verbleef (CGVS, p. 3, 8, 11). Bovenstaande vaststellingen met betrekking tot uw gedrag en reacties na de voorgehouden dreigementen en aanslag ondermijnen de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Vervolgens dient er te worden opgemerkt dat u slechts vage verklaringen kunt afleggen over de inhoud van de twee dreigbrieven die u zou ontvangen hebben. Op geen enkel moment kunt u met zekerheid zeggen of uw naam al dan niet in de brieven vermeld wordt, of er in de dreigbrieven wordt aangegeven hoe u om het leven gebracht zou worden noch of erin geschreven staat waarom u gevisieerd zou worden. Dat u zich deze dreigbrieven zo slecht zou herinneren, wekt verbazing. Verder kan er worden vastgesteld dat de lay-out van de dreigbrief van 'Ansar al Sunna' opmerkelijke gelijkenissen vertoont met de opmaak van het document van de Hoogste Juridische Raad van de onderzoeksrechtbank van Bagdad. Een gelijkenis die u ondanks het feit dat u de brieven herhaaldelijk zou hebben gelezen volledig was ontgaan (CGVS, p. 16, 17, 18).

Na elke gebeurtenis zou u aangifte hebben gedaan bij de politie. U legt drie aangiftes voor die u had gedaan bij het politiekantoor van el Muthana (dd. 22/08/2010, 12/02/2011, 04/04/2011) en

twee documenten van de onderzoeksrechtbank van Bagdad el Jedidah (dd. 12/02/2011, 15/02/2011). Uit de vertaling van deze documenten komen enkele opmerkelijke zaken naar voor. Zo wordt er in elke aangifte gesproken over een onbekende groepering die u bedreigd zou hebben. Tevens wordt in elke aangifte vermeld dat u de dreigbrieven had voorgelegd. Dit is bijzonder bevreemdend aangezien de namen van de groeperingen waardoor u bedreigd zou worden zeer nadrukkelijk op de dreigbrieven vermeld staan. Dit is een feit dat de politiediensten moeilijk kan ontgaan zijn. Verder wordt er in de aangifte van 04/04/2011 met geen woord gerept over de aanslag van 27/03/2011 waarbij uw broer O.(...) om het leven zou zijn gekomen. In de documenten van de onderzoeksrechtbank wordt dan weer gesproken over een aanslag die tegen u gepleegd zou zijn. Deze documenten dateren echter van 12 en 15 februari 2011, meer dan een maand vóór de aanslag zou hebben plaatsgevonden (zie vertaling documenten). Dit alles is bijzonder opmerkelijk.

U legt eveneens enkele werkbadges voor waaronder de badge die u gebruikte om de Groene Zone te betreden. Deze badge gaf u volgens uw verklaringen eveneens het recht om een persoon mee te nemen in de Groene Zone. Aangezien de Groene Zone de strengst beveiligde regio in Bagdad en Irak betreft, is het zeer opmerkelijk dat er een foute geboortedatum staat aangegeven op de badge. Verder staat op de badge de term 'Iraqi wide' vermeld. Wat deze betekent weet u echter niet. U vraagt zich af of het Iraakse nationaliteit betekent. De term 'Iraqi wide' geef echter aan dat deze badge voor heel Irak geldig is. Iets waar u van op de hoogte moet geweest zijn indien u deze badge daadwerkelijk zou hebben gebruikt. Verder weet u niet wat de afkorting OCFI betekent die op de badge wordt vermeld. Dit is merkwaardig aangezien deze afkorting volgens de badge uw werkgever zou betreffen (CGVS, p. 24, 25).

Bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de documenten die u voorlegt om uw asielrelaas te staven, ondermijnen eens te meer de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het ongeloofwaardig karakter van uw relaas wordt versterkt door enkele verklaringen die u aflegt over uw reisweg. Zo weet u niet met welke maatschappij u van Sulaymaniya naar Cyprus bent gevlogen. Dit is weinig aannemelijk. Verder bent u niet zeker van welk land uw vals paspoort kwam of welke naam er in het paspoort werd gebruikt. Ook dit is weinig geloofwaardig gezien de strenge controles op de luchthavens. Voorst beweert u dat u per bus, over land van Cyprus naar Duitsland bent gereden, hetgeen weinig geloofwaardig is aangezien Cyprus een eiland is (CGVS, p. 2, 3, 8, 9). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het

geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt en nog niet werden vermeld in bovenstaande beslissing kunnen deze appreciatie niet wijzigen. Ze zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, opleiding en familiale situatie. Geen van de documenten toont echter aan dat u een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Aangaande tweede verzoekster, mevrouw A.-M. D. R. S.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 17 juli 1992 geboren in Bagdad. Op 5 mei 2011 sloot u een huwelijkscontract af met A.(...)-D.(...)M.(...) M.(...) (O.V. 6.896.646). Op 19 september 2011 huwden jullie effectief. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

Uw echtgenoot volgde sinds september 2007 een officiersopleiding aan de politieacademie in Bagdad. Tijdens zijn opleiding werkte hij als computertechnicus bij de Amerikaanse firma RTI. In juni 2009 werd hij door zijn buurman A.(...) B.(...) mondeling bedreigd omdat hij met de Amerikanen werkte. In augustus 2009 studeerde hij af waarna hij als mulazem (2de luitenant) begon te werken bij de politie. In augustus 2010 ontving hij een dreigbrief van ‘Jeish el Mehdi’. Hij diende een klacht in bij de politie. In februari 2011 ontving hij opnieuw een dreigbrief. Deze keer was het dreigement afkomstig van de soennitische groepering ‘Ansar al Sunnah’. Hierna verkreeg hij ook anonieme dreig sms’jes en telefoons. Hij ging opnieuw aangifte doen bij de politie. Op 27 maart 2011 vond er een bomaanslag plaats aan de poort van zijn huis. Bij de ontploffing kwam zijn broer O.(...) om het leven. Ook nu deed hij aangifte bij de politie.

In de nacht van 9 op 10 oktober 2011 verliet u Bagdad en reisde u samen met uw echtgenoot naar Sulaymaniya in de Koerdische regio. Op 11 oktober 2011 vloog u met een onbekende maatschappij van Sulaymaniya naar Cyprus. Daar verbleef u een nacht alvorens met de bus naar Duitsland te reizen. Na enkele uren nam u daar de bus naar België. U kwam in België aan op 12 oktober 2011. De volgende dag vroegen u en uw echtgenoot asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs en een attest van de universiteit. Tevens legt u kopies voor van de woonstkaart en de identiteitskaart van uw vader.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot A.(...)-D.(...) M.(...) M.(...) (O.V. 6.896.646). In zijn hoofde werd beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een nood aan subsidiaire bescherming.

De beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst dient er namelijk te worden vastgesteld dat u ondanks de voorgehouden herhaaldelijke ernstige dreigementen van juni 2009, april 2010 en februari 2011 alsook de aanslag op uw huis waarbij uw broer op 27 maart 2011 om het leven kwam nog tot juli 2011 in hetzelfde huis in Zayouna bleef wonen. U bleef daarenboven ook tot juni 2011 werken. Het blijkt dat u en uw familieleden pas verhuisden nadat jullie het huis gerenoveerd en verkocht hadden. U stelt dat jullie geen andere oplossing hadden: als grote familie hadden jullie geen andere plaats in Bagdad waar jullie terecht konden. Dat u desondanks steeds op dezelfde plaats bleef wonen, mag verbazen. U verklaart dat het toch geen verschil uitmaakte, ze zouden u overal kunnen vinden (CGVS, p. 3, 7, 10, 11, 12, 13, 14). Wat dit betreft dient echter te worden vastgesteld dat u na uw verhuis uit Zayouna geen enkel probleem meer kende. Dit terwijl u nog tot oktober 2011 in Saydiya, Bagdad verbleef (CGVS, p. 3, 8, 11). Bovenstaande vaststellingen met betrekking tot uw gedrag en reacties na de voorgehouden dreigementen en aanslag ondermijnen de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Vervolgens dient er te worden opgemerkt dat u slechts vage verklaringen kunt afleggen over de inhoud van de twee dreigbrieven die u zou ontvangen hebben. Op geen enkel moment kunt u met zekerheid zeggen of uw naam al dan niet in de brieven vermeld wordt, of er in de dreigbrieven wordt aangegeven hoe u om het leven gebracht zou worden noch of erin geschreven staat waarom u gevisieerd zou worden. Dat u zich deze dreigbrieven zo slecht zou herinneren, wekt verbazing. Verder kan er worden vastgesteld dat de lay-out van de dreigbrief van 'Ansar al Sunna' opmerkelijke gelijkenissen vertoont met de opmaak van het document van de Hoogste Juridische Raad van de onderzoeksrechtbank van Bagdad. Een gelijkenis die u ondanks het feit dat u de brieven herhaaldelijk zou hebben gelezen volledig was ontgaan (CGVS, p. 16, 17, 18).

Na elke gebeurtenis zou u aangifte hebben gedaan bij de politie. U legt drie aangiftes voor die u had gedaan bij het politiekantoor van el Muthana (dd. 22/08/2010, 12/02/2011, 04/04/2011) en twee documenten van de onderzoeksrechtbank van Bagdad el Jedidah (dd. 12/02/2011, 15/02/2011). Uit de vertaling van deze documenten komen enkele opmerkelijke zaken naar voor. Zo wordt er in elke aangifte gesproken over een onbekende groepering die u bedreigd zou hebben. Tevens wordt in elke aangifte vermeld dat u de dreigbrieven had voorgelegd. Dit is bijzonder bevreedend aangezien de namen van de groeperingen waardoor u bedreigd zou worden zeer nadrukkelijk op de dreigbrieven vermeld staan. Dit is een feit dat de politiediensten moeilijk kan ontgaan zijn. Verder wordt er in de aangifte van 04/04/2011 met geen woord gerept over de aanslag van 27/03/2011 waarbij uw broer O.(...) om het leven zou zijn gekomen. In de documenten van de onderzoeksrechtbank wordt dan weer gesproken over een aanslag die tegen u gepleegd zou zijn. Deze documenten dateren echter van 12 en 15 februari 2011, meer dan een maand vóór de aanslag zou hebben plaatsgevonden (zie vertaling documenten). Dit alles is bijzonder opmerkelijk.

U legt eveneens enkele werkbades voor waaronder de badge die u gebruikte om de Groene Zone te betreden. Deze badge gaf u volgens uw verklaringen eveneens het recht om een persoon mee te nemen in de Groene Zone. Aangezien de Groene Zone de strengst beveiligde regio in Bagdad en Irak betreft, is het zeer opmerkelijk dat er een foute geboortedatum staat aangegeven op de badge. Verder staat op de badge de term 'Iraqi wide' vermeld. Wat deze betekent weet u echter niet. U vraagt zich af of het Iraakse nationaliteit betekent. De term 'Iraqi wide' geef echter aan dat deze badge voor heel Irak geldig is. Iets waar u van op de hoogte moet geweest zijn indien u deze badge daadwerkelijk zou hebben gebruikt. Verder weet u niet wat de afkorting OCFI betekent die op de badge wordt vermeld. Dit is merkwaardig aangezien deze afkorting volgens de badge uw werkgever zou betreffen (CGVS, p. 24, 25).

Bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de documenten die u voorlegt om uw asielrelaas te staven, ondermijnen eens te meer de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het ongeloofwaardig karakter van uw relaas wordt versterkt door enkele verklaringen die u aflegt over uw reisweg. Zo weet u niet met welke maatschappij u van Sulaymaniya naar Cyprus bent

gevlagen. Dit is weinig aannemelijk. Verder bent u niet zeker van welk land uw vals paspoort kwam of welke naam er in het paspoort werd gebruikt. Ook dit is weinig geloofwaardig gezien de strenge controles op de luchthavens. Voorst beweert u dat u per bus, over land van Cyprus naar Duitsland bent gereden, hetgeen weinig geloofwaardig is aangezien Cyprus een eiland is (CGVS, p. 2, 3, 8, 9). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt en nog niet werden vermeld in bovenstaande beslissing kunnen deze appreciatie niet wijzigen. Ze zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, opleiding en familiale situatie. Geen van de documenten toont echter aan dat u een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, opleiding en familiale situatie maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding luiden als volgt:

Aangaande eerste verzoeker, de heer: A.-D.M.M.:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten A.(...)-D(...) M.(...)M.(...)

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : (...)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Op 19/11/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Aangaande tweede verzoekster, mevrouw A.-M. D. R. S.:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten A.(...)-M(...) D.(...)R.(...)S.(...)

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : (...)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Op 19/11/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

2.2. In casu richten de verzoekende partijen hun beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: twee beslissingen van “*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en twee “*bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker*” (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissingen betreft (twee beslissingen van “*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen), moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissingen betreft (twee “*bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker*” (bijlage 13quinquies)), moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde Vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met

opmerkingen, eventuele indiening van een synthesememorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van het geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaat-stelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partijen ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partijen ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moeten de beslissingen van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van de bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissingen van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het de “bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker” (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep inzake de beslissingen van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”.

3.1. Verzoekers ontwikkelen een aantal grieven tegen de motieven van de bestreden beslissingen. Verzoekers geven aan dat de dreigbrieven en de brieven van de politie enkel het kader rond de brieven

gemeen hebben, hetgeen bijvoorbeeld het gevolg kan zijn dat deze brieven op hetzelfde papier werden afgedrukt. Het feit dat zij dit niet opmerkten doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verhaal. Verzoeker heeft deze brieven gekregen en was op het moment van het interview niet 100 % zeker dat zijn naam er effectief in stond. Hij verkoos, op aanraden van zijn raadsman, om niet te liegen en verklaarde eerlijkheidshalve dat hij dacht van wel doch er niet zeker van was, hetgeen zijn geloofwaardigheid enkel doet stijgen. Verzoeker geeft ook aan niet in te staan voor de vermeldingen op de badges en voor de diensten die deze badges controleerden speelde zijn geboortedatum geen rol. Het belangrijkste waren zijn naam en foto, hij werkte immers ook maar drie maanden bij RTI. Dat de naam van zijn broer niet wordt vermeld in de aangifte die verzoeker bij de politie heeft gedaan kan niet in zijn nadeel worden ingeroepen. De waarachtigheid van het document wordt immers niet in vraag getrokken. Verzoeker weet niet waarom de politie zelfs niet de moeite heeft gedaan om de naam van O. op te nemen, hetgeen nogmaals aantoont wat een mensenleven waard is in Irak. Zelfs voor dergelijke gebeurtenissen wordt enkel een standaardformulier ingevuld. De smokkelaar vertelde verzoekers dat zij via Cyprus naar Europa zouden komen. Zij geloofden hem hierin. Het verst dat verzoeker buiten Irak is geweest is Syrië. Hij had er dan ook geen idee van dat Cyprus een eiland is ver van België. Hij had dan ook geen andere bedoelingen bij het feit dat dat hij aangaf in Cyprus te zijn geland. Dit was duidelijk een onwetendheid van verzoekers. Na de bomaanslag is verzoeker en zijn familie meteen begonnen met de renovatie van zijn huis met het oog op de verkoop ervan. Het huis was immers zwaar beschadigd bij de aanslag. Zij zijn niet onmiddellijk vertrokken omdat zij nergens anders naartoe konden, de terroristische groeperingen overal militanten hebben en zij verzoeker overal zouden kunnen terugvinden en omdat verzoeker onmiddellijk na de aanslag alle voorbereidingen trof om het land te verlaten, zijnde het verlaten van zijn job en het vinden van een smokkelaar. Na renovatie hebben ze het huis effectief verkocht en zijn ze aan de andere kant van de stad gaan wonen. Verzoeker geeft aan dat indien hij terugkeert naar Irak hij om het leven zal worden gebracht door een terroristische groepering. Verzoeker herhaalt zijn asielrelaas en stelt eerst twee dreigbrieven te hebben ontvangen waarin hij werd verzocht zijn werk als politieofficier/luitenant te verlaten, hetgeen hij weigerde waardoor er een bomaanslag is gepleegd voor zijn ouderlijk huis in Bagdad. Het staat vast dat diegene die achter deze aanslag zit het bij gedwongen terugkeer van verzoeker nogmaals bedreigingen zal uiten en een aanslag zal plegen op diens leven en er deze keer voor zal zorgen dat verzoeker effectief om het leven komt. Ook verzoekster riskeert haar leven bij terugkeer als echtgenote van verzoeker. Het is volgens verzoeker ook vrij duidelijk waarom hij wordt gevisieerd. Het is immers algemeen bekend dat en in overeenstemming met de logica dat personen die bepaalde overheidsfuncties bekleden en over bepaalde informatie beschikken gevisieerd worden door terroristische groeperingen. Verzoeker wijst erop dat hij politieofficier/luitenant was bij de politie van Bagdad, gedurende een jaar bij de dienst "General Council of Iraqi Dignitaries and Personalities of Iraq" en zelfs gedurende een korte periode voor een Amerikaans bedrijf werkte. Verzoeker meent aldus dat hij een uitgelezen doelwit is om te worden vermoord. Volgens verzoekers zou een gedwongen terugkeer een schending uitmaken van de artikelen 2, 3 en 5 EVRM en artikel 2 van het vierde protocol. Ook artikel 48/3 van de vreemdelingenwet zou flagrant worden geschonden bij gedwongen terugkeer. Verzoekers kunnen bovendien niet op de politie rekenen die niets ondernemen en louter akte nemen van de aangiftes. Verzoekers stellen vast dat de verwerende partij zelf stelt in haar beslissing van 14 november 2012 dat er in Irak hoofdzakelijk doelgerichte aanslagen plaatsvinden. Het is frappant te moeten vaststellen dat aan verzoekers geen subsidiaire bescherming werd verleend. Verzoeker riskeert immers het slachtoffer te worden van een doelgerichte aanslag tegen zijn persoon, gezien hij reeds het doelwit was van een dergelijke doelgerichte aanslag. Door omstandigheden is niet verzoeker maar wel zijn broer omgekomen.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift de volgende stukken: bewijs dat vader werkte bij de politiediensten van het Ministerie van Buitenlandse Zaken; badges van verzoeker bij RTI, Ministerie van Binnenlandse zaken en dienst "General Council of Iraqi Dignitaries en Personalities of Iraq"; dreigbrief van augustus 2010 door Al-Mehdi; aangifte bij de politie van dreigbrief AL-Mehdi augustus 2010, driegbrief Al-Qaeda/Ansar al Sunnah van februari 2011; aangifte bij de politie van dreigbrief Al-Qaeda; brief Hoogste Juridische Raad van 15 februari 2011; brief Hoogste Juridische Raad van 15 februari 2011; overlijdenscertificaat broer verzoeker; aangifte bij politie van bomaanslag; huwelijksakte verzoekers; bewijs van Iraakse nationaliteit verzoekers; identiteitskaarten verzoekers.

Per aangetekende brief van 18 april 2013 bezorgt verzoeker de Raad de volgende documenten: nieuwe dreigbrief, "*rapport van het Yarmouk ziekenhuis in verband met de verwondingen van de brief van dhr. (...) na een aanslag op zijn persoon op 14 maart 2013*" en "*pv van de politie van Bagdad van de aanslag op de brief van dhr. (...) dd 14 maart 2013*".

Per aangetekende brief van 14 mei 2013 bezorgt verzoeker de Raad dezelfde documenten ditmaal vergezeld van een beëdigde vertaling.

Ter terechtzitting legt verzoeker de volgende documenten neer: een persartikel en de originele versies van voormelde documenten neer.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Allereerst dient er namelijk te worden vastgesteld dat verzoekers ondanks de voorgehouden herhaaldelijke ernstige dreigementen van juni 2009, april 2010 en februari 2011 alsook de aanslag op verzoekers' huis waarbij verzoekers broer op 27 maart 2011 om het leven kwam nog tot juli 2011 in hetzelfde huis in Zayouna bleef wonen. Verzoeker bleef daarenboven ook tot juni 2011 werken (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 7, 10, 11, 12, 13, 14). Volgens verzoekers verklaringen verhuisden hij en zijn familieleden pas nadat het huis werd gerenoveerd en verkocht (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 13). Verzoeker stelt dat zij geen andere oplossing hadden: als grote familie hadden zij geen andere plaats in Bagdad waar zij terecht konden. Dat verzoeker desondanks steeds op dezelfde plaats bleef wonen, is echter niet aannemelijk. Waar verzoeker verklaarde dat het toch geen verschil uitmaakte en dat ze hem overal zouden kunnen vinden (stuk 4, gehoorverslag, p. 13) dient te worden vastgesteld dat verzoeker na zijn verhuis naar Zayouna geen enkel probleem meer kende (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Dit terwijl hij nog tot oktober 2011 in Saydiya, Bagdad verbleef (CGVS, p. 3, 8, 11). Bovenstaande vaststellingen met betrekking tot verzoekers gedrag en reacties na de voorgehouden dreigementen en aanslag ondermijnen volledig de geloofwaardigheid van verzoekers ingeroepen vrees.

Waar verzoeker aangeeft dat hij na de bomaanslag meteen begonnen is met de renovatie van zijn huis met het oog op de verkoop ervan en zij niet onmiddellijk vertrokken zijn omdat zij nergens anders naartoe konden, de terroristische groeperingen overal militanten hebben en zij verzoeker overal zouden kunnen terugvinden en omdat verzoeker onmiddellijk na de aanslag alle voorbereidingen trof om het land te verlaten, zijnde het verlaten van zijn job en het vinden van een smokkelaar, verklaart bovenstaande vaststellingen niet. Indien verzoeker daadwerkelijk vreesde voor zijn leven kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij, na de mislukte aanslag die naar eigen zeggen bedoeld was om verzoeker te doden (stuk 10, vragenlijst, p. 3; stuk 4, gehoorverslag, p. 22), onmiddellijk actie zou ondernemen en zijn huis zou verlaten. Het feit dat verzoeker nog de tijd neemt om het huis te renoveren en te verkopen maakt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen.

Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoeker slechts vage verklaringen kan afleggen over de inhoud van de twee dreigbrieven die hij zou ontvangen hebben. Op geen enkel moment kon hij met zekerheid zeggen of zijn naam al dan niet in de brieven vermeld wordt, of er in de dreigbrieven wordt aangegeven hoe hij om het leven gebracht zou worden noch of erin geschreven staat waarom verzoeker gevisieerd zou worden (stuk 4, gehoorverslag, p. 16, 17, 18). Dat verzoeker zich de inhoud van deze dreigbrieven zo slecht zou herinneren, maakt het relaas van verzoeker weinig doorleefd en doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Het betoog dat hij op het moment van het interview niet 100 % zeker wist dat zijn naam er effectief in stond en verkoos om niet te liegen en eerlijkheidshalve te verklaren dat hij dacht van wel doch er niet zeker van was, hetgeen zijn geloofwaardigheid enkel doet stijgen is niet bij machte om afbreuk te doen aan voormelde vaststelling. Verzoeker legt deze dreigbrieven neer ter staving van zijn asielrelaas. Er

kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij weet wat er in staat. Verder kan er worden vastgesteld dat de lay-out van de dreigbrief van Al Qaeda opmerkelijke gelijkenissen vertoont met de opmaak van het document van de Hoogste Juridische Raad van de onderzoeksrechtbank van Bagdad, hetgeen afbreuk doet aan de authenticiteit van deze documenten. De stelling dat het kader van deze documenten identiek is en bijvoorbeeld het gevolg kan zijn van het feit dat deze brieven op hetzelfde papier werden afgedrukt, is slechts een speculatieve bewering en kan dan ook niet dienen ter verschoning van bovenstaande vaststelling.

Na elke gebeurtenis zou verzoeker aangifte hebben gedaan bij de politie. Verzoeker legt op het Commissariaat-generaal drie aangiftes voor die hij had gedaan bij het politiekantoor van el Muthana (d.d. augustus 2010, februari 2011 en april 2011) en twee documenten van de onderzoeksrechtbank van Bagdad el Jedidah (d.d. 15 februari 2011). Verzoeker voegde deze stukken eveneens aan onderhavig verzoekschrift. Uit de vertaling van deze documenten, aanwezig in het administratief dossier komen enkele opmerkelijke zaken naar voor. Zo wordt er in elke aangifte gesproken over een onbekende groepering die verzoeker bedreigd zou hebben. Tevens wordt in elke aangifte vermeld dat verzoeker de dreigbrieven had voorgelegd. Dit is bijzonder bevreemdend aangezien de namen van de groeperingen waardoor verzoeker bedreigd zou worden zeer nadrukkelijk op de dreigbrieven vermeld staan. Dit is een feit dat de politiediensten moeilijk kan ontgaan zijn. Verder wordt er in de aangifte van 4 april 2011 met geen woord gerept over de aanslag van 27 maart 2011 waarbij verzoekers broer O. om het leven zou zijn gekomen (stuk 4, gehoorverslag, p. 3).

De algemene bewering dat verzoeker niet weet waarom de politie zelfs niet de moeite heeft gedaan om de naam van zijn broer O. in de aangifte op te nemen, hetgeen aantoonbaar is, kan de voormelde omissie in de aangifte niet verschonen. De Raad stelt vast dat in de documenten van de onderzoeksrechtbank wel gesproken wordt over een aanslag die tegen verzoeker gepleegd zou zijn en dat verzoeker verklaarde dat hij na de aanslag aangifte is gaan doen (stuk 4, gehoorverslag, p. 19, 20). De Raad stelt vast dat deze documenten dateren van 15 februari 2011, meer dan een maand vóór de aanslag zou hebben plaatsgevonden (zie vertaling documenten aanwezig in het administratief dossier). Het overlijdenscertificaat van verzoekers broer vermeldt weliswaar dat hij overleden is ten gevolge van een terroristische aanslag, doch toont niet aan dat verzoeker het doelwit was.

Documenten beschikken overigens slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Daargelaten de vraag of verzoeker al dan niet bij de politie en/of veiligheidsdiensten of bij een Amerikaans bedrijf werkzaam was, kan op basis van bovenstaande vaststellingen geen geloof gehecht worden aan zijn problemen omwille van deze werkzaamheden.

Het bewijs dat zijn vader werkte bij de politiediensten van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, de badges van verzoeker bij RTI, het Ministerie van Binnenlandse zaken en de dienst "General Council of Iraqi Dignitaries en Personalities of Iraq", verzoekers huwelijksakte, het bewijs van hun Iraakse nationaliteit en verzoekers identiteitskaarten zijn enkel een aanwijzing voor verzoekers' identiteit, herkomst, opleiding, familiale situatie en werk, doch vormen geen bewijs van de door verzoekers aangehaalde problemen.

Met betrekking tot de documenten die verzoeker de Raad bezorgde per brieven van 18 april 2013 en 14 mei 2013 en ter terechtzitting neerlegde stelt de Raad het volgende vast.

Wat betreft de nieuwe dreigbrief stelt de Raad dat deze brief hoewel deze evenzeer afkomstig is van de groepering Ansar al Sunnah een totaal andere lay-out heeft dan de vorige dreigbrief die verzoeker van hen mocht ontvangen en opgesteld is in de vorm van een gewone brief zonder enig logo. Bovendien maakt deze brief enkel melding van het feit dat verzoeker met zijn echtgenote is gehuwd en dat zij zijn gevlucht. Ook blijkt dat de bedreiging gericht is aan verzoekers familie en dat zij hierin verzocht worden om verzoeker te verwittigen en te laten terugkeren naar Irak om aldaar zijn echtgenote te verstoten. Op geen enkele wijze wordt melding gemaakt van verzoekers werkzaamheden noch van de problemen die hij in het kader van zijn asielaanvraag heeft aangehaald. Deze dreigbrief kan dan ook bezwaarlijk dienen ter staving van de door verzoekers aangehaalde problemen. Ook de stukken die verzoekers neerleggen met betrekking tot de recente aanslag op verzoekers broer ("*rapport van het Yarmouk*

ziekenhuis in verband met de verwondingen van de brief van dhr. (...) na een aanslag op zijn persoon op 14 maart 2013” en “pv van de politie van Bagdad van de aanslag op de brief van dhr. (...) dd 14 maart 2013”), staven verzoekers’ problemen niet. Zij kunnen enkel een aanwijzing vormen voor een incident met betrekking tot verzoekers broer, doch tonen de door verzoekers aangehaalde en persoonlijke problemen niet aan.

Ook het door verzoeker ter terechtzitting neergelegde persartikel waaruit volgens verzoekers’ toelichting ter terechtzitting blijkt dat er veel leden van de veiligheidsdiensten omkomen in Irak volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoekers maken, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 5 EVRM en artikel 2 van het Vierde Protocol van het EVRM kunnen niet geschonden zijn als de aangevoerde schending wordt ontwikkeld op basis van dezelfde feiten als het asielrelaas indien dat asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden.

3.5. Het is de taak van verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoekers zich nog zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van hun asielrelaas, herhaalt de Raad dat *supra* werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kunnen verzoekers zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, uit de beschikbare informatie aanwezig in het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB), Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal Irak-Bagdad van 16 juli 2012) blijkt dat er actueel in Bagdad geen situatie van ‘open combat’ heerst en de aanwezige incidenten eerder gericht van aard zijn tegen bepaalde groepen of hooggeplaatste individuen, dat de veiligheidssituatie er sedert enkele jaren verbeterd is en het geweld er niet aanhoudend is. De Raad is gelet op voormelde informatie van oordeel dat er actueel in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid in Bagdad een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan die hier een ander licht op zouden kunnen werpen.

Het door verzoekers ter terechtzitting neergelegde persartikel doet echter geen afbreuk aan de informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen zoals opgenomen in voormelde informatie

(SRB). Uit het door verzoeker aangebrachte artikel blijkt echter geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Verzoeker brengt derhalve geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn.

Zo uit hoger aangehaalde SRB inderdaad blijkt dat personen die werken voor de politie- en/of veiligheidsdiensten en personen die werken voor de Amerikanen of die hiermee geassocieerd worden behoren tot een risicogroep, zoals verzoekers ook aanhalen in voorliggend verzoekschrift, benadrukt de Raad dat het louter behoren tot een bepaalde risicogroep niet volstaat om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, brengen verzoekers geen geloofwaardige problemen bij die zij omwille van hun beroepsactiviteiten zouden hebben gekend en laten hun verklaringen niet toe enig geloof te hechten aan hun beweringen als zouden zij voor hun leven dienen te vrezen. Minstens maken verzoekers niet aannemelijk dat zij in geval van gebeurlijke problemen niet op bescherming van de Iraakse autoriteiten zouden kunnen rekenen.

3.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 29 november 2012 wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 5 juli tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF